

NK e-zpravodaj

Národní knihovny ČR

ročník 5 | číslo 3 | 2018
květen-červen

nové služby, knihy, akce a další zajímavosti

[Svět knihy Praha 2018 - tradice a novinky](#)

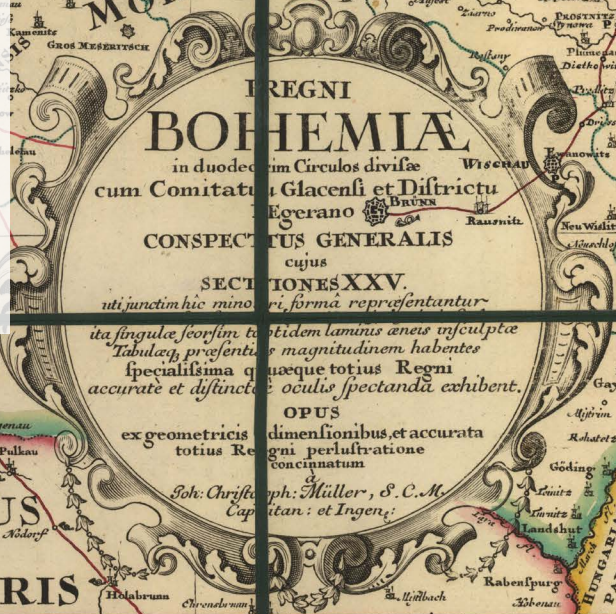
[Jak vytvořit odkaz do Webarchivu](#)

[Jak vznikalo Československo](#)

[Co čte knihovník?](#)

[Lobkowiczská mapová sbírka](#)

[Slavnostní udělení Ceny Rudolfa Medka pro rok 2018](#)

e-zpravodaj Národní knihovny ČR
ročník 5 | číslo 3 | 2018 | květen–červen
Dvuměsíčník

Adresa vydavatele a redakce:
Národní knihovna ČR, Klementinum 190, 110 00 Praha 1,
IČ 00023221, DIČ CZ00023221
E-mail: e-zpravodaj@nkp.cz
Telefon: 221 663 279 (H. Vajnerová),
221 663 252 (S. Vondráková)

Výkonná redakce: *Hana VAJNEROVÁ, Soňa VONDRÁKOVÁ*
Redakční rada: *Irena MAŇÁKOVÁ* (předseda), *Jana HUŇOVÁ,*
Karolína KOŠŤÁLOVÁ, Petra ŠŤASTNÁ
Grafické zpracování: *Klára MICHÁLKOVÁ*

Příspěvky připravili: *Eva DOSTÁLKOVÁ, Yuliya FURMANYUK,*
Marie HAŠKOVCOVÁ, Hana HLUŠIČKOVÁ,
Monika HOLOUBKOVÁ, Markéta HRDLIČKOVÁ,
Zuzana KOPEČNÁ, Karolína KOŠŤÁLOVÁ, Jaroslav
KVASNICA, Jan LUKAVEC, Zdenka MANOUŠKOVÁ,
Vojtěch MIŠURA, Lucie SOMMEROVÁ, Hana VAJNEROVÁ,
Lenka VÁLKOVÁ

Obrazová dokumentace: *Eva DOSTÁLKOVÁ, Knihovny.cz,*
Odbor služeb NK ČR, Oddělení souborných katalogů, Oddělení
výstav NK ČR, Rémi Diligent, sk2018.svetknihy.cz, Stzeman,
vlastenecka-pospolitost.wgz.cz, Vydavatelské oddělení,
Webarchiv NK ČR, Wikipedie, www.ceskaaslovenskahistorie.estranky.cz, www.labyrintvedeni.cz,

e-zpravodaj NK ČR je dostupný na adrese:
e-zpravodaj.nkp.cz

Přihlášení k odběru e-zpravodaje:
e-zpravodaj.nkp.cz

Titulní fotografie: Detail mapy Čech z Lobkowiczské sbírky

Co je nového

3

Provozní doba během květnových svátků

Labyrint věd(ění)

Svět knihy Praha 2018 – tradice a novinky

Vítěz ankety Dotaz roku

Knížní novinky aneb v NK ČR knihy také vydáváme /
Catalogus collectionis operum artis musicae comitis Clam-Gallas

Představujeme

4

Oddělení souborných katalogů NK ČR – 2. část / Centrální
adresář knihoven a informačních institucí v ČR (CADR)

Výuka jazyků pro pracovníky NK ČR

Portál Knihovny.cz: Na co se těšit v budoucnosti? – 3. díl

Jak vytvořit odkaz do Webarchivu

Zajímavosti a tipy

7

Co čte knihovník? / *WITT, Emily. Sex budoucnosti*

Jak vznikalo Československo: od Manifestu českých
spisovatelů až po uznání Československé národní rady
Francií

Historické události z let končících osmičkou
v Kalendáři historickém Daniela Adama z Veleslavína

Zveme vás

11

Obraz a slovo – Výstava fotografií skupiny GM10 doplněných
poezií Zdeňka Jiráska

Knihy se těžko vystavují VIII – Oldřich Hlavsa

Lobkowiczská mapová sbírka

Zlomvaz festival

Slavnostní udělení Ceny Rudolfa Medka pro rok 2018

Co je nového

Provozní doba během květnových svátků

Ve dnech 30. 4. – 1. 5. a 7.–8. 5. je Národní knihovna ČR uzavřena. Děkujeme za pochopení.

Labyrint věd(ění)

Národní knihovna ČR zahájila spolupráci s Labyrintem věd(ění), tzv. univerzitou prvního věku. V Klementinu se konají přednášky, workshopy a dílny určené především dětem ve věku 10–15 let. Témata jsou různá – od matematiky až po humanitní vědy. Setkání probíhají jednou měsíčně, vždy pod vedením odborníka na danou problematiku. Zúčastnit se mohou nejen děti, ale i jejich rodiče, přátelé, nebo třeba učitelé.

Nadcházející termín Labyrintu věd(ění) je 15. května. Slavnostní setkání nejúspěšnějších účastníků letního semestru proběhne 6. června v Zrcadlové kapli, kde jim budou předány certifikáty.

Více informací: www.labyrintvedeni.cz.

Svět knihy Praha 2018 – tradice a novinky

Letošní 24. ročník mezinárodního knižního veletrhu a literárního festivalu Svět knihy Praha 2018 se bude již tradičně konat na Výstavišti v Holešovicích, tentokrát ve dnech 10.–13. května.

Jeho organizační i tematický rámec zůstává zachován – českou i zahraniční knižní nabídku bude možné zhlédnout na stáncích jednotlivých nakladatelství a vydavatelství ve všech prostorách Průmyslového paláce, kde se bude konat i část doprovodných programů. Stejně zůstane také zaměření na literární produkci jedné země, která se představí jako čestný host, a obsahové zaměření prostřednictvím dvou hlavních témat. Programy veletrhu a literárního festivalu se však rozšíří ještě více mimo Průmyslový palác a návštěvníky čekají i úplné novinky. Na co se tedy můžeme během nadcházejícího svátku knihy těšit?

Čestným hostem, s jehož literaturou se návštěvníci seznámí podrobněji, je **Izrael**. Kromě prezentace jednotlivých nakladatelství a jejich knižní produkce představí Izrael během autogramiád a čtení i řadu autorů, např. Davida Grossmanna, Asafa Gavrona, Avrama B. Jehošua, Drora Mišana a jmenovat bychom mohli mnoho dalších.

Hlavními tématy jsou pro tento rok **Komiks** a **Převratné 20. století**. Část věnovaná komiksu chce přiblížit tento žánr v nejrůznějších podobách, pro návštěvníky veletrhu bude připravena komiksová zóna s prodejní přehlídkou produkce z dílen domácích i zahraničních tvůrců. Druhým hlavním tématem rozšířili organizátoři veletrhu letošní tzv. osmičková výročí v dějinách naší země na celé

20. století, a pojali tak domácí události v širším historickém kontextu.

Doprovodné programy jsou připraveny v prostorách Průmyslového paláce i Lapidária. Nově naleznou návštěvníci před Průmyslovým palácem pavilon **Rosteme s knihou**, který nabídne pořady především pro školy, mládež a rodiče. Další novinku představuje **Humbook Stage**. Speciální scéna zaměřená na literaturu „young adult“ bude milovníkům tohoto žánru k dispozici po celou sobotu 12. května ve zrekonstruovaných prostorách tzv. Tiskárny na vzduchu vedle Restaurace Pražan. Tradici v exteriéru představuje **Stan malých nakladatelů**.

Na odborných pořadech, určených i pro širokou veřejnost, spolupracovali organizátoři s Českým literárním centrem. V rámci **Profesního fóra** je připraven čtyřdenní program zahrnující informace o novinkách z oblasti české literatury v zahraničí či besedy s překladateli.

Knižního veletrhu se již tradičně zúčastní i Národní knihovna ČR, jejíž stánek s číslem P610 najdete v pravém křídle Průmyslového paláce. Srdečně vás zveme a těšíme se na vás.

Pohled do pravého křídla Průmyslového paláce

Vítěz ankety Dotaz roku

Dohlasováno, rozhodnuto! **Anketa „Dotaz roku“** služby **Ptejte se knihovny** zná svého vítěze. Od počátku hlasování měli uživatelé služby o kandidátovi první příčky jasnou představu, neboť za celou dobu hlasování nebylo vedení vítězného dotazu v anketě žádným jiným dotazem ohroženo.

Pomyslné fanfáry tedy zní pro nový Dotaz roku, kterým se stal dotaz „**Paní Spejbllová**“

Vedle jasného vítěze se v anketě dobře vedlo i technickým dotazům. Na druhém místě se umístil ryze fyzikálně-matematický dotaz „**Teplota polévky vytlačena do 3. patra**“ a jen těsně za ním bronzovou příčku obsadil dotaz na „**Technologie hrabání myšičích děr**“.

Všem, kteří do ankety přispěli svým hlasem, děkujeme a věříme, že na počátku příštího roku rozhodnete o vítězi „Dotazu roku“ pro rok 2018.

Vítězný dotaz „Paní Spejblová“ i se zajímavou odpovědí, kterou knihovně zprostředkovalo Divadlo Spejbla a Hurvínka, zveřejňujeme:

Zajímalo by mě, jestli byla v některých inscenacích/záznamech „Spejbl a Hurvínka“ zmíněna paní Spejblová, Hurvínkova maminka? Existují o ní bližší informace? Již dva dny nedokážu směřovat své myšlenky jinam než na její osud.

Odpověď:

Děkujeme za dotaz, ale odpověď není jednoduchá. Chápu vaši nejistotu, nejste jediná, kterou tato složitá otázka trápí. I já sám jsem si tím prošel. Tajemnost této postavy navíc přizívovala bulvární periodika i rádoby „historici“. Pozadu dokonce nezůstali ani někteří kolegové! Hovořilo a psalo se o lásce na jednu noc, o mladickém hříchu, o dědku pohozeném na prahu. Bulvár se dokonce nestyděl použít slovo poběhlice! Fuj! (Ani si netroufám zmínit, že někteří „také novináři“ a „také kolegové“ dokonce zaměňovali první písmeno Hurvínkova jména za K! Honba za senzaci!)

Hurvínka je samozřejmě Spejblův vlastní syn. Podoba je zřejmá. A Hurvínkova maminka je v našich představných skutečně zmiňovaná!

Je to lípa!

Jen tento strom, který je právem státní symbol, jen tento ušlechtilý materiál mohl sotva šestiletého Spejbla akceptovat jako otce svého dítěte!

Tolik tedy k tajemství...

Knižní novinky aneb v NK ČR knihy také vydáváme

Catalogus collectionis operum artis musicae comitis Clam-Gallas
Tematický katalog hudební sbírky hrabat Clam-Gallasů
(Eliška Šedivá)

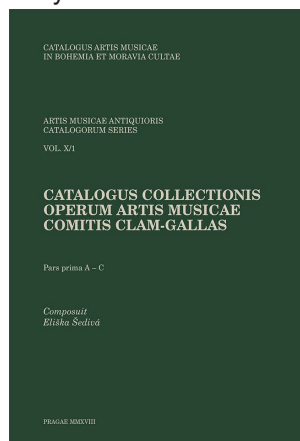
Tematický katalog clam-gallasovské hudební sbírky tvoří již X. svazek edice Národní knihovny ČR *Catalogus artis musicae in Bohemia et Moravia cultae. Artis musicae antiquioris catalogorum series*. Jde o jedno z nejrozsáhlejších děl této řady, neboť v celkem čtyřech svazcích obsahuje přes 1 450 stran textu. Hudební sbírka Clam-Gallasů z Prahy a Frýdlantu totiž patří k nejobsáhlejším zámeckým notovým archivům v Čechách a představuje bohatý soubor pramenů, dokumentující podobu domácí aristokratické hudební kultury v 18. století. Tvoří ji především notový archiv zámecké kapely a dechové harmonie Kristiána Filipa Clam-Gallase a soukromá sbírka vokální (zejména operní) hudby jeho choti Marie Karolíny Josefy. Celek sbírky zahrnuje 1 572 signatur, přičemž jednotlivých skladeb ve sbírce je celkem 2 223.

Je známo, že Clam-Gallasové patřili k velkým milovníkům a podporovatelům hudby. Mezi členy této významné šlechtické rodiny nacházíme řadu hudebníků, pěvců a tanečníků. Hudební sbírka, jež byla shromažďována zejména ve druhé polovině 18. století a částečně na začátku 19. století, je tvořena hudebními rukopisy a tisky převážně

zahraniční, ale výrazně i domácí provenience. Repertoár zde tvoří zejména orchestrální skladby (symfonie, koncerty či přehledy k operám), komorní hudbu reprezentují v 18. století rozšířené skladby pro dechové nástroje a objemnou část představují výňatky z oper, ať už v originálním obsazení pro zpěv s doprovodem nástrojů či ryze instrumentální úpravy pro nejrůznější nástrojová uskupení (smyčcové kvarteto, soubory dechových nástrojů apod.).

Notový archiv tak sloužil především k hudebním produkcím v pražském clam-gallasovském paláci, kde působila hraběcí kapela a hrálo se i domácí divadlo. Patrně až po smrti hraběte v roce 1805 byla hudební sbírka přesunuta na zámek Frýdlant, kde se ji až ve 20. století pokusil znovu uspořádat clam-gallasovský archivář dr. Josef Bergl (1874–1952). Od roku 1949 je sbírka v majetku a péči Národního muzea – Českého muzea hudby. V roce 1967 byla zpracována kompletní evidence tohoto fondu pro Souborný hudební katalog Národní knihovny ČR a v roce 2016 byla sbírka rekatologizována pro mezinárodní soupis hudebních pramenů RISM.

Katalog je opatřen obsáhlým úvodem a ediční zprávou, jež jsou přeloženy do angličtiny a které zachycují bohatou a pozoruhodnou historii vzniku sbírky. Hudební sbírka nabízí rovněž ideální podmínky pro výzkum filigránů v hudebním materiálu, neboť obsahuje velké množství datovaných hudebnin.

Představujeme

Oddělení souborných katalogů NK ČR – 2. část / Centrální adresář knihoven a informačních institucí v ČR (CADR)

Zdenka Manoušková

V minulém zpravodaji jsme představili Souborný katalog ČR (SK ČR), jednu z bází, kterou spravuje naše oddělení. V tomto čísle přinášíme informace o další „naší“ databázi – bázi ADR, tedy o Centrálním adresáři knihoven a informačních institucí v ČR, který je se SK ČR provázán pomocí sigly. (Systém sigel umožňuje jednoznačné určení institucí, i když se v průběhu let změnily jejich názvy nebo adresy, a kromě SK ČR je využíván k identifikaci knihoven i v dalších zdrojích, např. ve Virtuální polytechnické knihovně.)

Centrální adresář knihoven a informačních institucí v ČR (CADR)

Báze ADR vznikla v roce 1996 sloučením adresářů dvou oddělení Národní knihovny ČR – Oddělení souborných katalogů (OSK) a Odboru knihovnictví (dnes Knihovnický institut – KI). Původní báze fungovala v systému ISIS a v roce 2003 byla převedena pod názvem Adresář knihoven a informačních institucí ČR do systému Aleph. V té době obsahovala údaje o více než 3000 institucích, které spolupracovaly se SK ČR, účastnily se meziknihovnických výpůjčních služeb nebo si požádaly o siglu.

V roce 2015 došlo k významnému rozšíření báze ADR. Sloučením této báze s Evidencí knihoven Ministerstva kultury ČR byl vytvořen nejuplněnější zdroj informací o knihovnách v ČR – Centrální adresář knihoven a informačních institucí v ČR. V současné době CADR obsahuje více než 8000 záznamů knihoven, z nichž cca 6600 je činných a cca 1450 zrušených, tj. neposkytujících knihovnické služby. Záznamy zrušených institucí zůstávají v bázi z důvodu zachování informací o osudu jejich knižních fondů.

Bázi ADR spravuje Oddělení souborných katalogů (OSK) spolu s Knihovnickým institutem (KI). OSK zakládá nové záznamy do báze, přiděluje sigly (lokační značky), ruší záznamy zaniklých knihoven, aktualizuje údaje odborných knihoven. Knihovnický institut aktualizuje údaje veřejných knihoven.

Záznamy v bázi ADR jsou aktualizovány průběžně. Aktualizace adresáře probíhá jednak pomocí online formuláře (asi 70 % knihoven) a jednak zjišťováním údajů

z webových stránek institucí nebo telefonickým dotazováním. Každoročně obesíláme instituce výzvou, aby si své údaje zkontrolovaly a potvrdily jejich platnost.

Rozsah shromažďovaných údajů a struktura záznamu v adresáři se průběžně upravuje a rozšiřuje podle potřeb OSK a KI, i podle potřeb dalších uživatelů adresáře (báze ADR je zdrojem dat pro portál Knihovny.cz). Kromě základních kontaktních údajů (odpovědná osoba, adresa, telefon, e-mail, URL, zobrazení knihovny na mapě atp.) shromažďuje adresář údaje o provozovateli knihovny; IČO, evidenční číslo MK ČR; o typu knihovny, o funkci knihovny, o pověřené knihovně; informace o podmínkách provozování MVS, informace o nabízených službách a zapojení knihovny do projektů, o provozní době, o velikosti fondu, o knihovním systému. V poznámce lze uvádět aktuální informace např. o dočasném uzavření knihovny, o stěhování, o pravidlech poskytování knihovnických služeb a další. Záznamy knihoven obsahují i neplatné údaje, jako jsou dřívější názvy nebo dřívější adresy.

Rozsah údajů v záznamech jednotlivých institucí se liší – jen na institucích samotných záleží, jaké informace chtějí o sobě zveřejňovat a jaké údaje poskytnou správcům báze při zakládání záznamu nebo při jeho aktualizaci.

Báze ADR je dostupná z adresy aleph.nkp.cz/cze/adr nebo z webu SK ČR www.caslin.cz, kde najdete také další informace o CADR. Pro snadnější orientaci v bázi ADR je v našem oddělení a v Hale služeb NK ČR k dispozici také leták s návodem.

Výuka jazyků pro pracovníky NK ČR

Eva Dostálková

Z adresy www.caslin.cz nebo aleph.nkp.cz/cze/adr vyhledáte záznam knihovny, například:

Formáty zobrazení z nabídky **Zvolte formát** se liší úplností údajů. Chcete vidět např. otevírací hodiny? Vyberte **Úplný záznam**

Po kliknutí na tlačítko **Zobrazit na mapě** uvidíte, kde se knihovna nachází.

Pro snadný návrat ke konkrétnímu záznamu slouží permalink.

Vybraný záznam (nebo záznamy) si můžete uložit do PC nebo poslat e-mailem, stačí kliknout na **Uložit/odeslat** a následně zvolit rozsah údajů z nabídky pěti formátů a čtyř možnosti kódování.

Národní knihovna ČR obnovila před dvanácti lety jazykovou výuku pro své zaměstnance. Zájem o ni byl značný, poptávka několikanásobně převyšovala nabídku. Konkrétní účastníci byli vybíráni svými vedoucími a následně zařazováni do jednotlivých tříletých kurzů. V roce 2006 byly zahájeny celkem 4 kurzy, a to německý a španělský jazyk, dále pak anglický jazyk ve dvou úrovních. Němčinu i španělštinu vedli rodilí mluvčí (byla navázána vynikající spolupráce s Goethe Institutem Prag a Instituto Cervantes Praga), angličtinu vyučovala česká lektorka. Úroveň znalostí byla každoročně prověřována písemnou zkouškou.

Od roku 2010 do roku 2016 včetně probíhaly už jen kurzy anglického jazyka v úrovních pro začátečníky, mírně pokročilé, středně pokročilé a pokročilé s českou lektorkou. Koncem roku 2016 jsme zaznamenali zvýšený zájem o ruštinu, zejména u našich mladých kolegů. Proto jsme nabídku rozšířili o tento jazyk a od roku 2017 jsme jeho výuku realizovali s rodilou mluvčí.

V současné době je otevřeno 7 kurzů, anglický jazyk ve třech úrovních (mírně pokročilí, 3x středně pokročilí a nově 2x pokročilí s rodilým mluvčím) a ruský pro mírně pokročilé s rodilou mluvčí. Zahraniční lektori pro nás byli vybráni Jazykovým Institutem Praha, s.r.o., se kterým dlouhodobě spolupracujeme. Kurzy se konají v Klementinu i v Centrálním depozitáři v Hostivaři.

Výuka probíhá v pracovní době, bonusem pro naše

zaměstnanec je to, že čas na ní strávený nemusí nahrazovat. Na úhradě kurzovního se podílejí stejnou částkou zaměstnavatel i sami účastníci (50 % + 50 %). Znalosti jsou prověřovány průběžnými testy.

Ve výuce jazyků bychom rádi nadále pokračovali minimálně ve stejném rozsahu. Uvažujeme i o dalším rozšíření, s největší pravděpodobností o jazyk německý, vše ale závisí na výši finančních prostředků, se kterými budeme moci disponovat. Držme si tedy vzájemně palce, aby se náš záměr mohl uskutečnit, neboť chceme být moderní institucí se vzdělanými zaměstnanci nejen po stránce odborné, ale také po jazykové, což se zhodnotí při poskytování kvalitních služeb, práci se zdroji nebo řešení projektů.

V učebně

Portál Knihovny.cz: Na co se těšit v budoucnosti? – 3. díl

Vojtěch Mišura

V minulých číslech jsme si popsali, co všechno portál Knihovny.cz nabízí a jak konkrétně s jeho funkcemi zacházet. Mimo jiné jsme se dozvěděli, že jde o nástroj, který umožňuje z jednoho místa objednávat dokumenty z různých knihoven. Nyní nám zbývá zhodnotit, jak se nám po měsících testování portál líbí a na jaké novinky se můžeme těšit v nejbližší budoucnosti.

Nejvýraznější předností portálu, kvůli které si rozhodně zaslouží pozornost čtenářů, je bezesporu výrazné zjednodušení vyhledávání v knihovnách. Díky návaznosti na [Souborný katalog ČR](#), [Jednotnou informační bránu](#) a širokou škálu dalších zapojených zdrojů je hledání i následné objednání knihovní jednotky rychlé a nebývale jednoduché. Kromě nabídky běžných možností portál disponuje také několika funkcemi „navíc“. Například je možné prohledávat vybrané zahraniční zdroje, především multidisciplinární článkové databáze či databáze oborové. Jako příjemné osvěžení hodnotíme sledování současných knižních trendů, čtenářských inspirací či správu oblíbených titulů. To vše jsou novinky, které dosud žádný český knihovnický portál čtenářům nenabídl.

Zvláštní pochvalu si zaslouží povedený design, který působí moderně a velmi přehledně. Pracovat s portálem

je díky tomu pohodlné. Za celou dobu testování jsme se nedostali do výraznějších potíží. Snad kromě občasného „zamrznutí“ při široce zadaném dotazu. Skvělou zprávou je, že se portál neustále aktualizuje a rozrůstá. Počet zapojených knihoven se postupně navyšuje. Cílem je samozřejmě pokud možno 100% pokrytí české knihovní sítě.

A na jakých novinkách tvůrci projektu pracují? Dalším z cílů portálu je zprovoznění meziknihovní výpůjční služby, na které se intenzivně pracuje. Díky ní se budeme na portálu moci dopátrat i publikací, které se nenacházejí ve fondech knihoven z našeho okolí.

KNIOVNY POD JEDNOU STŘECHOU

VYUŽIJTE

- komfort a jednoduchost prohledávání fondů desítek českých knihoven současně
- služeb knihoven, objednávejte, stahujte – kdykoli a kdekoli

Budoucnost portálu je tedy rozhodně zajímavá. Již v současné podobě jsou ale Knihovny.cz více než užitečným pomocníkem, kterého můžeme vřele doporučit každému čtenáři, jenž chce ušetřit čas nebo nalézt knihovní jednotku v uživatelsky přívětivém prostředí.

Jak vytvořit odkaz do Webarchivu

Jaroslav Kvasnica, Marie Haškovcová,
Markéta Hrdličková, Monika Holoubková

Jak odkaz vypadá

Je několik způsobů, jakými se lze dotazovat na archivované stránky a vyhledávat je ve [Webarchivu](#). Ať už prostřednictvím aplikace Wayback Machine, kam uživatel zadává název nebo URL adresu požadovaného zdroje, dále přes katalog stránek Webarchivu nebo elektronický katalog Národní knihovny. Prostřednictvím permanentního odkazu se lze dostat přímo na požadovanou archivní kopii

webu. Toho lze využít například při citaci článku, který již zmizel z živého webu, ale v archivu ho máme. Odkaz je také povinnou součástí katalogizačních záznamů (pole 856) těch zdrojů, které jsou zahrnuté do tzv. výběrové sklizně (viz [Typy sklizní](#)) a zároveň jsou volně dostupné odkudkoli online (například [záznam NK](#)).

Jak takový odkaz vypadá? Pokud uživatel použije Wayback Machine, dostane se na časovou osu, v níž jsou zaznamenány jednotlivé archivní kopie. URL adresa se zobrazuje ve tvaru, který vždy začíná takto: [wayback.webarchiv.cz/wayback/](#). Například archivní verze stránek Národní knihovny ČR [www.nkp.cz](#) se zobrazí v této podobě: [wayback.webarchiv.cz/wayback/*/http://www.nkp.cz](#). Pokud otevře konkrétní kopii, stává se součástí URL datum a čas, kdy byla pořízena, například: [wayback.webarchiv.cz/wayback/20030526062254/http://www.nkp.cz](#).

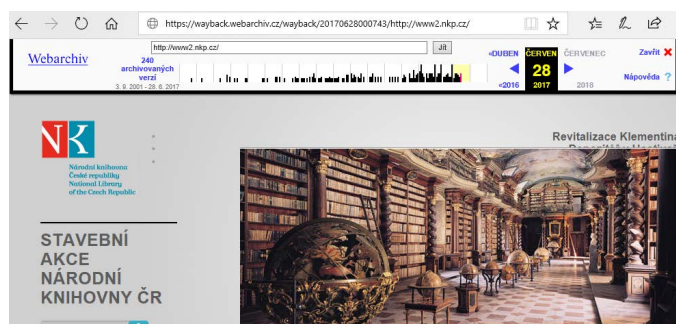
Jak lze permanentní odkaz vytvořit

Obecné pravidlo pro tvoření odkazu tedy vypadá takto:

[https://wayback.webarchiv.cz/wayback/<datum>/<url>](#), respektive [https://wayback.webarchiv.cz/wayback/YYYYMMDDHHMMSS/<url>](#). Datum se uvádí v pořadí rok, měsíc, den, hodiny, minuty, sekundy. Odkaz lze vytvořit, podobně jako v katalogizačním záznamu, i bez uvedení data [https://wayback.webarchiv.cz/wayback/<url>](#), přičemž aplikace Wayback Machine pak sama vybere nejnovější dostupnou verzi zdroje, například: [wayback.webarchiv.cz/wayback/www.nkp.cz](#).

Jak odkaz vypadá v NK

Aplikace Wayback Machine rozlišuje dvojí zobrazení adresy. Pokud uživatel pracuje v zabezpečené části sítě Národní knihovny (veřejnost v Referenčním centru, zaměstnanci v síti nebo na wifi NK-staff), v odkazu se místo výrazu *wayback* objeví *secure* (namísto [http://wayback.webarchiv.cz/wayback/](#) bude každá URL adresa začínat [wayback.webarchiv.cz/secure/](#)). Důvodem je to, že zatímco v budově Národní knihovny jsou v souladu s autorským zákonem všechny archivní kopie volně dostupné (stav *secure*), odjinud se veřejnost dostane jen ke kopiím těch zdrojů, se kterými Webarchiv uzavřel smlouvu, nebo jsou vystaveny pod licencí Creative Commons (stav *wayback*) – viz článek [Webarchiv a autorské právo](#). Každý, kdo vytváří odkaz v budově Národní knihovny k volně dostupným zdrojům, by tak měl mít na paměti, že je zapotřebí uvádět stav *wayback*, stav *secure* nebude mimo budovu NK fungovat.

Archivní kopie webové stránky Národní knihovny z 28. 6. 2017

Zajímavosti a tipy

Co čte knihovník?

WITT, Emily. *Sex budoucnosti*

Jan Lukavec

Emily Wittová (nar. 1981) je americká novinářka píšící pro přední americká periodika a také autorka dvou knih. V té druhé s názvem *Nollywood: The Making of a Film Empire* (2017) popisuje expandující filmový průmysl v Nigérii. Větší kritickou odezvu však bezesporu vzbudil její debut *Future sex* (2016), který vyšel česky jako *Sex budoucnosti* (Překlad Martina Zehleová. Praha: Dobrovský s.r.o., 2017. 285 stran. Knihy Omega. ISBN 978-80-7390-605-4).

Jak se dostala k jeho sepsání? V jistém okamžiku začala bilancovat svůj život a výsledné konstatování nebylo povzbudivé. A tak se Wittová rozhodla začít experimentovat a prozkoumat, jaké jsou v současnosti možnosti seznamování i reálné modely fungování partnerských vztahů. Postupně formou rozhovorů i prostřednictvím „zúčastněného pozorování“ zkoumala seznamování přes internet, online pornografii či polyamorii. Popisuje obecné představy a proklamace propagátorů jednotlivých praktik, ale i své zážitky a zkušenosti s jejich konkrétní realizací. Případně nabízí pohled do zákulisí, například natáčení pornografie.

S jednotlivými směry a návody měla autorka smíšené zkušenosti. Kupříkladu u orgasmické meditace nejprve nepocítila nic, co by se dalo nazvat vyvrcholením nebo orgasmem, a při opakovaném pokusu prováděném v místnosti plné lidí paradoxně vyvrcholila při pohledu na termosku s kávou, která stála na stole. Dodává, že ji pak zasáhla vlna smutku, ostatně vyvrcholení někdy dosahuje i při sexu, který se jí nelíbí. Nádech melancholie mají i četné další pasáže, například když autorka navštěvuje domácnost svého expřítele. Jako by nabídka tolika sexuálních a intimních možností nevyvolávala touhu, ale spíš nejistotu a zmátek. Četné detaily, jež Wittová uvádí, mohou ovšem na druhou stranu působit humorně a odlehčeně, tedy pokud jí nebudeme chtít vnucovat rigidní názor, že ve svém věku už by měla být dávno vdaná a starat se o děti.

O něco pozitivněji než zmíněné meditace možná vyznívají pasáže o internetové pornografii, i když autorka zmiňuje i její feministickou kritiku. Současně ji ale uznale označuje za „vizuální archiv sexuální fantazie“ historie lidstva. Na rozdíl od neživotných a uniformních ideálů krásy oceňuje, že porno může být realističtější, protože nabízí velmi širokou škálu preferovaných forem sexu. Sledování porna jí tedy pomohlo cítit se lépe ve svém vlastním těle. A vědomí existence videí jako „Důchodkyně si užívají s mladíkem“ ji prý může uklidnit v tom směru, že i po šedesátce by o ni jako ženu mohl být teoreticky nadále zájem.

Představuje i některé dámy, které se natáčením pornografických videí živí, z nichž aspoň některé vykresluje nikoli jako deprivované a nesvéprávné ubožačky, ale jako sebevědomé intelektuálky, feministky, které vědí, co dělají.

Nebo jako kreativní bytosti prezentující své tělo jako umění. Některé z nich představuje jako průkopnice nadcházející pestré sexuální kultury, kde se cení různorodost.

Kriticky (a právem) dodává, že by ale bylo prospěšné, kdyby názvy jednotlivých kategorií i videí byly méně agresivní a bulvárně skandální, takže místo perverzně incestního „Mami, chci si zašukat“ volit třeba neutrálnější název „Ženy nad třicet“.

S nemalou mírou fascinace a zájmu píše také o fenoménu Chaturbate, populární interaktivní webové stránce přinášející v přímém přenosu sexuální scény snímané videokamerou, přičemž některé z videí mohou trvat i déle než 24 hodin (ty pak ovšem zdaleka neukazují pouze sex). Zcela odmítavá autorka není ani k internetovým seznamkám. Wittová v knize rekapituluje také krátké dějiny polyamorie. Vyzdvihuje význam článku sepsaného jednou z vůdkyň novopohanské Církve všech světů Morning Glory Zell-Ravenheart *A Bouquet of Lovers*, ve kterém byl popsán životní styl, kdy osoba žije v několika milostných vztazích. Autorka pak sleduje snahy o vytvoření pravidel regulujících tento typ soužití. Jelikož jeho vyznavači zjistili, že žádná kulturně obecně přijímaná „skripta pro otevřené sexuální vztahy“ neexistují, rozhodli se vytvořit si vlastní. Osudy jí vybraných jedinců ale úplně nevyznávají tak, že by polyamorie měla být trvale udržitelným a stabilním modelem lidského soužití.

(Dodejme, že ve fondech NK je k tématu i řada dalších titulů, dokonce online, například *The Art and Etiquette of Polyamory: A Hands-on Guide to Open Sexual Relationships*, která například řeší, jak si najít na paralelní vztahy čas; nebo jestli je vhodné stanovovat pevný časový rozvrh, kdy se s kým scházet. Kniha *It's Called 'Polyamory': Coming Out About Your Nonmonogamous Relationships* se zase mimo jiné zabývá rozdílem mezi polyamorií a kulturou swingers; identifikuje rovněž jakýsi přechodový typ zvaný „swoly“. A také uvádí pravidla, jak se členové nějaké polyamorické komunity chtějí navzájem nazývat a za jakých podmínek se mohou dotýkat. *Beyond Monogamy: Polyamory and the Future of Polyqueer Sexualities* na obecnější rovině zkoumá, jak polyamorie nabourává tradiční mocenské hierarchie.)

Kniha sestává z reportáží, historických pasáží, lyrických zamyšlení, proklamací o budoucím sexuálně otevřeném světě, stejně jako autobiografických vsuvek. Neprozrazuje však příliš o tom, jakými směry se dále ubírá intimní život autorky; vnějškově se prý mnoho nezměnilo, proměnilo se jen to, jak vnímá vlastní sexualitu. Wittová neprováděla reprezentativní sociologický výzkum, její pohled není podložen statistikami, podává však pestrou, vlastními zkušenostmi podloženou, i když nutně jednostrannou zprávu o proměnách soudobé sexuality. Leccos v ní chybí, třeba sexuální roboti. Její poselství je vnitřně rozpolcené či názorově roztržité, a český překlad navíc obsahuje stylistické i věcné chyby. I tak ale *Sex budoucnosti* poskytuje několik užitečných sond v terénu, který je pohyblivý, velmi nepřehledný a proměnlivý, byť jsou jeho základní biologické kontury po tisíciletí stejné.

Jak vznikalo Československo: od Manifestu českých spisovatelů až po uznání Československé národní rady Francií

Karolína Košťálová

„Národní přísaha“ z 13. 4. 1918, kterou jsme zmiňovali v minulém čísle, nebyla prvním dokumentem bouřlivého válečného období, u něhož se propojila jména Jaroslava Kvapila a Aloise Jirásky. O necelý rok dříve vznikl **Manifest českých spisovatelů**, jenž je spojován s datem **17. 5. 1917**. Text manifestu, který byl adresován českým poslancům Říšské rady, koncipoval opět Jaroslav Kvapil a prvním signatářem manifestu se stal právě Alois Jirásek. Celkem připojilo svůj podpis 222 spisovatelů, vědců a novinářů. Manifest byl původně zamýšlen jako tajný dokument určený pouze pro poslance. Apeloval na ně, aby za všech okolností zastávali práva českého národa a žádali bezodkladné obnovení občanských svobod, včetně zrušení cenzury, obnovení shromažďovacího práva či amnestie pro politické vězně. Poslanci, kteří by nebyli schopni a ochotni se postavit za národní program, měli dle manifestu raději rezignovat na svoje mandáty. Veřejně známým se text manifestu stal díky několika novinářům, kteří nezachovali mlčenlivost. Někteří považovali formulace za příliš radikální a ne všechny tehdejší listy ho otiskly. Na titulní straně ho publikovalo např. *Právo lidu* z **24. 5. 1917**.

Manifest českých spisovatelů se stal impulsem pro státoprávní prohlášení Českého svazu sdružujícího české poslance Říšské rady. Prohlášení přednesl **30. 5. 1917** na obnovené Říšské radě František Staněk, předseda Českého svazu. Poslanci v prohlášení požadovali, aby byla habsburská monarchie upravena ve spolkový stát svobodných a rovnoprávných národů. Nepřímo se také vyslovili i pro budoucí spojení Čechů a Slováků v jednom státě. Čeští poslanci tímto projevem ukončili období bezmezné loajality vůči monarchii. První zprávy o státoprávním prohlášení se objevily tentýž den již ve večerních vydáních novin (*Národní listy*, 30. 5. 1917) a podrobněji bylo prohlášení rozebíráno v denním tisku i v následujících dnech (*Národní listy*, 31. 5. 1917 – raní i večerní vydání).

Pouhé dva týdny po pražské „národní přísaze“ zorganizovala sociálně demokratická strana **1. 5. 1918 v Liptovském Mikuláši prvomájovou manifestaci**. Jako hlavní

řečník byl zvolen dr. Vavro Šrobár, lékař z Ružomberku a jeden z budoucí pětice tzv. „Mužů 28. října“. Po projevech shromáždění asi 2000 Slováků jednohlasně přijalo rezoluci, která požadovala okamžité ukončení války a uzavření míru, právo na sebeurčení všech národů monarchie, svobodu tisku a slova a také uzákonění osmihodinové pracovní doby. Zpráva o těchto požadavcích otvírala např. Národní listy z 5. 5. 1918.

Bojem za svobodu národa žili i krajané v Americe. 29. dubna 1918 přistála ve Vancouveru loď Empress Asia, na které do Ameriky přicestoval T. G. Masaryk. Velkolepého přivítání se Masarykovi dostalo v Chicagu, kam přijel vlakem v neděli 5. 5. 1918. Chicagské noviny „Slavie“ při té příležitosti 7. 5. 1918 mimo jiné napsaly: *„Vítali jsme se srdcem rozechvělým a zraky pohnutým zavhlými vůdce našeho odboje a slibovali jsme mu tím, že vytrváme i nadál v díle započatém a pod jeho vedením nebudeme se lekati žádných obětí ani námahy a neustaneme dříve, dokud nedosáhneme mety ... dokud Rakousko nebude rozbito a proradným Habsburkům vyrvány otěže tyranické vlády nad Čechy, dokud národ Československý nebude pánem své vlasti a svých osudů...“* Doprava v chicagských ulicích krátce po poledni utichla a vylidněné ulice se začaly za zvuků hudby zaplňovat zástupy Čechů a Slováků. Rána z děla oznamovala, že Masaryk již stanul na půdě města Chicaga. Na nádraží ho přivítali mimo jiné i Sokolové v krojích, kteří zde vykonávali čestnou stráž a cestu od nádraží až k hotelu vrobily mohutné špalíry krajanů vítajících Masaryka.

Během Masarykova pobytu ve Spojených státech podepsali **31. 5. 1918 v Pittsburgu** zástupci českých a slovenských krajských organizací v USA tzv. **Pittsburskou dohodu**, která schvalovala spojení Čechů a Slováků v samostatném státě, a byla tak dalším důležitým dokumentem při budování společného státu. Masaryk text dohody zformuloval a při jejím podpisu vystupoval z pozice předsedy Československé národní rady. Podle této smlouvy mělo mít Slovensko v budoucím společném státě samostatnou státní správu, parlament a soudnictví a slovenština se měla stát úředním a vyučovacím jazykem. S textem dohody se mohli seznámit např. čtenáři čtrnáctidenníku Československá samostatnost vydávaného ve Francii. Nejprve vyšla **29. 6. 1918** podrobná reportáž o jednání v Pittsburgu a následně byl otištěn **24. 7. 1918** i text samotné dohody.

Od jara 1918 začaly státy Dohody postupně upouštět od svého příznivého postoje vůči Rakousku-Uhersku. Československá národní rada, která reprezentovala zahraniční odboj, počala proto usilovat o uznání československé samostatnosti. V Evropě vedl jednání se spojeneckými státy Edvard Beneš za spolupráce M. R. Štefánika a v USA již zmíněný T. G. Masaryk. S francouzskou vládou jednal Beneš od konce května. Konečné rozhodnutí, kterým **Francie „uznává právo národa československého na samostatnost a uznává Československou národní radu za základ příští české vlády“**, zaslal francouzský ministr Pichon dr. Benešovi **29. 6. 1918**. Na stránky již zmíněné Československé samostatnosti se tato zpráva dostala už **7. července 1918**.

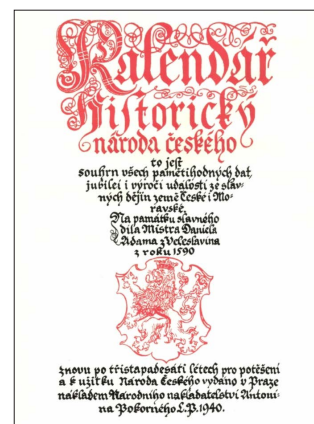
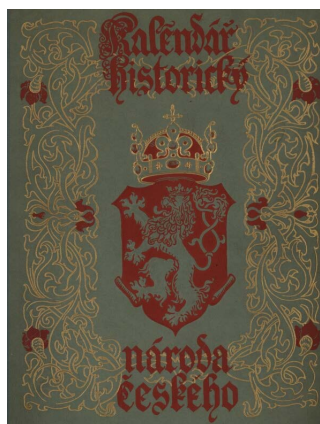
Chicagské noviny Slavie. 1918, roč. 57, č. 54 (7.5. 1918), s.1.

Dostupné v Digitální knihovně Kramerius

Historické události z let končících osmičkou v Kalendáři historickém Daniela Adama z Veleslavína ve vydání z roku 1940

Výběr událostí zaznamenaných k měsícům květen a červen

Titulní list Historického kalendáře

2. května

L. P. 1458 v pondělí po neděli lubilate, jinak den sv. Zigmunda, **hrom udeřil na věži sv. Jakuba v Starém Městě pražském** a vyraziv jedno okno, kamení druhým oknem na krchov vyhodil a s věže téměř všechny šindele srážel. V kostele také na mnoha místech zdi i oltáře některé roztrhal.

12. května

L. P. 1908 v den druhého sňatku svého založil **Václav hrabě z Kounic** studentskou kolej českých vysokých škol v Brně, která byla zřízena podle vzoru kolejí Hlávkových v Praze a plnila tentýž účel.

16. března

L. P. 1868 položen byl **základní kámen k Národnímu divadlu** českému v Praze. Na kámen první poklepal vůdce českého národa František Palacký. – Od r. 1865 konány byly usilovné sbírky, aby brzy vstříc královskému hradu velebný se vztyčil chrám národnosti české, a po třech letech nadešel onen den veliký, o němž současná báseň vydala svědectví: „Náš národ základní svůj kámen klade.“ Na nábřeží zbudován stánek bohatě ověncený, ozdobený znaky zemí koruny svatováclavské a vrcholící kopíí koruny samé, kolem kamene se seskupili všichni představitelé současného českého života kulturního, delegáti ze všech krajů Čech a množství lidu, jenž spojil každoroční pouť svatojánskou s poutí národní, nad jiné významnou. Téhož dne v Prozatímním divadle po prvé byla hrána nová Smetanova opera Dalibor. Se stavbou divadla pokračováno s mimořádnou horlivostí a všichni Čechové přispěli k jeho budování.

22. května

L. P. 1618 v úterý po neděli Rogationum, hlavní den jednání **sněmu stavovského**, svolaného proti zákazu místodržících do Veliké kolleje Karlovy v Praze. Již v neděli 20. května čten ve všech kostelích utrakvistických manifest defensorův k obci věřících a v pondělí se sjížděli zástupci z venkova. V úterý pak sdělen obsah dvou dopisů císařových defensorům a jasně řečeno, že jednání stavovské není namířeno proti panovníkovi, nýbrž toliko proti úředníkům jeho, zejména místodržícím, již prý jsou hlavním původem neshod mezi králem a stavy evangelickými, kteříž hájí majestátu. Téhož dne konala se schůzka stavovských předáků v domě Albrechta Smiřického na Malostranském náměstí. Tam jednáno o tom, jak naložiti s nepřátelskými místodržícími, zvláště se Slavatou a Martinicem. Od původního návrhu, aby Slavata a Martinic byli usmrceni bodnou zbraní, bylo upuštěno jednak jistě z jakéhosi etického momentu, aby místo úřední nebylo potřísněno krví, jednak historická tradice česká, kteráž dochovala zprávu o několikerém vyhození z oken, jako typicky českém řešení podobných situací, rozhodla pro defenestraci, která pak provedena nazítří.

1. června

L. P. 1618 **vypověděli direktori ze země vsecky jesuity**. Písemný rozkaz datován však až 9. června.

2. června

L. P. 1848 v pátek, překrásný slunný den, ráno před 9. hodinou, sešli se oudové **sjezdu slovanského** a veliký počet hostů do Českého musea, odkudž se odebrali ve slavném průvodu do Týnského chrámu, při čemž kněz Václav Štulc předříkával slavnostní modlitbu. Průvod, vedený nově zvoleným starostou sjezdu Františkem Pa-

lackým a podstarosty Stanko Vrázem a knížetem Lubomirským, kráčel ulicemi staroměstskými k Žofínu. V sále žofínském, slavnostně vyzdobeném, rozdělení delegáti podle kmenů slovanských. Počet oudů byl dohromady 340 osob. Po slavném zahájení vystoupila celá řada řečníků a posléze zakončil Šafařík vřelým a uchvacujícím doslovem.

4. června

L. P. 1848 v neděli o 10. hodině dopolední sloužena **slovanská liturgie u sochy sv. Václava na Koňském trhu** v Praze. Protopresbyter Stamatovič měl k přítomným vzletnou řeč, při modlitbách za pravověrné krále vzpomněl i Jiřího z Poděbrad a podával přítomným pravoslavným pod obojí.

10. června

L. P. 1348 v outerý Svatodušní **hrad Karlštejn**, tři míle od Prahy, na němž se koruna a jiní klenotové zemští chovají, od císaře Karla IV. založen.

19. června

L. P. 1898 položen v Praze základní kámen **k pomníku Františka Palackého** na náměstí pod Emauzy. – Největší dílo Stanislava Suchardy představuje ve zpodobení národa českého, obrozeného dílem Otce národa. Postava Palackého měla být na původním návrhu také z bronzu, avšak později sochař sám vytesal tvář velkého dějepisce do žulového kamene.

20. června

L. P. 1628 nařídil Ferdinand II. těm, kdo víry římské nepřijali, aby do šesti dnů opustili země jeho dědičné.

30. června

L. P. 1868 se narodil v Rychtářově u Vyškova český orientalista a spisovatel **Alois Musil**. – Studoval bohosloví na fakultě v Olomouci a zvláštní péči věnoval jazykům semitským. Po theologickém doktorátě r. 1895 vyslán k tříletému studijnímu pobytu do Palestiny a od té doby prožil mnoho let v zemích Přední Asie a Severní Afriky, soustřeďuje svůj zájem na kulturní a náboženské dějiny nejenom křesťanské, ale i mohamedánské. Rozsáhlá publikace Musilova Arabia Petraea z let 1896–1902 obohatila netoliko české, ale i evropské poznání země a lidu arabského.

Musil cestoval po Mezopotamii a v několika sériích zajímavých přednášek zpřístupnil veřejnosti výsledky svého bádání. Roku 1919 se stal profesorem české Karlovy university v Praze a byl vyznamenán poctami vatikánskými i mohamedánskými.

Zveme vás

Obraz a slovo – Výstava fotografií skupiny GM10 doplněných poezií Zdeňka Jiráska

15. 5.–28. 6. / po–so 9.00–19.00

Vstupné 10 Kč (čtenáři NK ČR zdarma)

NK ČR, vchod A

Národní knihovna ČR ve spolupráci se skupinou GM10 představuje výběr z tvorby fotografů sdružených ve skupině GM10, Petra Berana, Oldřicha Bubáka, Miloše Fice, Marcela Fujcika, Miroslava Hozy, Milana Kříčka, Petra Moška a Jiřího Tillera. Autorská kolekce je doplněna básněmi východočeského autora Zdeňka Jiráska.

Knihy se těžko vystavují VIII – Oldřich Hlavsa

17. 5.–30. 6. / po–so 9.00–19.00

Vstupné 10 Kč (čtenáři NK ČR zdarma)

NK ČR, vchod A

Oldřich Hlavsa (1909–1995) je bezesporu jednou z nejvýraznějších postav české knižní tvorby 20. století. Ve svých grafických úpravách se často pohyboval na hranici písma a ilustrace, experimentoval s formáty, ale i klasickými písmi v nových kontextech. Jeho výrazný rukopis dal nezapomenutelnou podobu mnoha titulům i celým edicím (Klub přátel poezie, Slunovrat, Bohemia), či časopisům (Plamen, Typografia). Usiloval také o pozvednutí typografie a povědomí o ní. Jeho teoretické práce, jako např. rozsáhlá třídílná Typographie, patří ke stěžejním dílům českého grafického designu. Obdržel

řadu mezinárodních cen, včetně prestižní Gutenbergovy ceny města Lipska za celoživotní vynikající práci v oboru knižního umění.

Výstavní cyklus Knihy se těžko vystavují, který se věnuje významným českým poválečným knižním výtvarníkům a grafikům, tradičně pořádaný v Národní knihovně ČR, připravila Elpida, o.p.s. ve spolupráci s Archivem výtvarného umění.

Lobkowiczská mapová sbírka

27. 4.–17. 6. / út–ne 10.30–18.00

Galerie Klementinum

Mariánské náměstí 190/5, vchod B2

Vstupné: dospělí 50 Kč; senioři, studenti 40 Kč; skupina 10 a více osob 40 Kč/osobu; děti 6–15 let 20 Kč, děti do 6 let zdarma. Více informací na www.nkp.cz.

Výstava představuje výběr starých map, plánů a zeměpisných atlasů ze sbírky hořínsko-mělnické větve rodu Lobkowiczů. Tato sbírka, obsahující kartografické rukopisy a tisky z období 1579 až 1880, byla spolu s Pražskou lobkowiczskou knihovnou odkoupena státem roku 1928 a nyní je uložena v Oddělení rukopisů a starých tisků Národní knihovny ČR.

Najdeme tu jedny z nejstarších kartografických vícebarevných mědirytin, raných litografií či prvních jazykových map i patrně nejstarší tištěnou železniční mapu na území monarchie. Představeny budou rovněž rukopisné mapy lobkowiczských panství, na kterých se podíleli i významní

kartografové počátku 19. století, a také mapy spojené s působením Lobkowiczů v zahraničí.

Zlomvaz festival

2.–5. 5.

Zrcadlová kaple, Révové nádvoří,
Zasedací sál v 1. patře

05/05/2018 / DAMU, Karlova 26, Praha 1 / Zlomvaz / Mezinárodní st

Mezinárodní studentský divadelní festival DAMU za účasti dalších uměleckých škol. Na půdě Klementina bu-

dou probíhat workshopy, projekce filmů studentů FAMU a v Zrcadlové kapli se prostřednictvím koncertů představí studenti HAMU. Na Révovém nádvoří pak bude k vidění výstava děl studentů scénografie na DAMU, která bude mapovat zlomové události, které ovlivnily vývoj společnosti od vzniku Československa.

Více na www.zlomvaz.cz

Slavnostní udělení Ceny Rudolfa Medka pro rok 2018

16. 5. / od 16.00

Zrcadlová kaple

Cena pro badatele, spisovatele a další odborníky, kteří přispěli k rozvoji česko-ruských vztahů 20. století a k podpoře a rozvoji demokracie, je udělována každoročně od roku 2008. Zřízena byla pod osobní záštitou Medkova syna Ivana Medka. Pořádají Slovanská knihovna a spolek Ruská tradice

www.nkp.cz